



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **JUDr. V. B.**, advokát, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Praha 1, Školská 12, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2006, č. j. 5 Ca 189/2004 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kárná komise České advokátní komory rozhodnutím ze dne 18. 6. 2003, sp. zn. K 6/03 uložila podle § 32 odst. 3 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii žalobci kárné opatření - napomenutí, za to, že jako právní zástupce matky nezl. dětí u jednání konaného dne 1. 7. 2002 u Obvodního soudu pro Prahu 5 ve věci sp. zn. 5 Nc 93/2002, uvedl, že „příjmy otce jsou evidentně vyšší, tak jako u profesí jako zelinářů, advokátů apod.“; nepočínal si tedy tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, svým chováním nepřispíval k důstojnosti advokátního stavu, čímž porušil ustanovení § 17 zákona o advokacii ve spojení s ust. čl. 4 odst. 1 Usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky advokátů a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), (dále jen „Pravidla“) a tím se dopustil kárného provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Dále kárná komise žalobci uložila povinnost nahradit náklady kárného řízení ve výši 3000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí kárné komise České advokátní komory podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že kárný senát rozhodl na základě nedostatečně zjištěného

skutkového stavu, věc nesprávně posoudil a porušil žalobcovo právo na spravedlivé řízení před kárným senátem a právo na svobodu projevu. Žalobce si je vědom skutečnosti, že výrok o vyšších příjmech mohl říci obratněji, na druhou stranu je však přesvědčen, že za výrok, tak jak jej vyslovil a myslel, a jak byl soudem zaprotokolován, nemůže být potrestán. Svou neúčast na nařízeném jednání dne 18. 6. 2003 žalobce řádně omluvil a uvedl dostatečné důvody spočívající: a) v péči o tříletou dceru a rodinné zdravotní problémy, b) v předvolání žalobce na den 18. 6. 2003 jako svědka k výslechu k Obvodnímu soudu v Praze 5, c) v ranním telefonátu ze dne 18. 6. 2003 JUDr. U. a osobnímu hovoru s tímto členem kárného senátu. Žalobce dále uvedl, že JUDr. P., která na něho podala stížnost žalovanému, hrubě zkreslila žalobcův výrok s úmyslem ho poškodit. Podle ust. § 40 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád se v protokolu o jednání mimo jiné uvede obsah přednesů, což předsedkyně senátu Obvodního soudu v Praze 5 učinila. Porovnáním věty uvedené v protokolu o jednání s větou uvedenou ve stížnosti JUDr. O. P., lze zjistit, že výrok žalobce je hrubě zkreslen. Kárný senát, který v odůvodnění rozhodnutí posuzované skutečnosti rovněž zkreslil, postupoval v rozporu s právem. Žalobce poukázal na doklady o hře SKYLINE na jméno otce nezletilých dětí, jejichž matku při jednání u Obvodního soudu pro Prahu 5 zastupoval a vyslovil přesvědčení, že tyto doklady jsou podle něj důkazem skutečnosti, že jeho výrok lze vykládat pouze jako výrok o dalších příjmech otce a v žádném případě jako výrok o nelegálních příjmech. Žalobce uzavřel, že se kárný senát vůbec nezabýval podstatou věci a nedostatek důkazů při odůvodnění svého výroku nahradil pochybnou argumentací, která nemá jednak oporu v příslušných zákonech, ani v protokolu o jednání ze dne 1. 7. 2002 ve věci sp. zn. 5 Nc 93/2002, vedené u Obvodního soudu v Praze 5.

Rozhodnutím odvolacího kárného senátu České advokátní komory (žalované) ze dne 24. 11. 2003, sp. zn. K 6/03, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno výše uvedené rozhodnutí kárné komise České advokátní komory ze dne 18. 6. 2003. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že přezkoumala řízení, které odvolacímu řízení předcházelo a dospěla k závěru, že kárné řízení před kárným senátem se konalo prosto procesních závad. Žalovaná odkázala na ust. § 13 odst. 3 advokátního kárného řádu, ve kterém je uvedeno, že jednání se konají v místě určeném předsedou kárného senátu. K tvrzení žalobce, že se na jednání dne 18. 6. 2003 řádně omluvil a požádal o odročení, odkázala žalovaná na ust. § 16 odst. 2 advokátního kárného řádu, ve kterém je uvedeno, že nedostaví-li se řádně předvolaný kárně obviněný k jednání a nepožádá-li z důležitého důvodu o odročení, může kárný senát jednat v jeho nepřítomnosti. S ohledem na to, že žalobce důvody pro odročení jednání nijak nezdokladoval, postupoval kárný senát správně, pokud ve věci jednal. K námitkám žalobce týkajících se věci samé žalovaná uvedla, že kárný senát učinil správná skutková zjištění a dovodil z nich správné právní závěry. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce sám uvedl, že předmětný výrok mohl říci obratněji a uvědomuje si tedy, že si nepočínal nejvhodněji, pokud jej takto pronesl. Zcela nepochybně je předmětný výrok žalobce nutno objektivně považovat za výrok urážlivý a hrubě znevažující advokátní stav jako celek, když je (advokát) tímto zařazen mezi osoby vědomě zkreslující a zatajující své příjmy pro úřední účely. Žalovaná připustila, že snad mohl žalobce tímto sledovat i jiný cíl, nicméně forma, kterou použil, skutečně nebyla nejvhodnější. Uzavřela, že za této situace kárný senát nepochybil, když žalobci uložil nejmírnější formu kárného opatření, jímž je napomenutí.

Proti výše uvedeným rozhodnutím podal žalobce žalobu, v níž uvedl, že JUDr. O. P., advokátka se sídlem v P. 5, L. 28 na něj dne 3. 7. 2002 podala žalované stížnost, ve které mimo jiné uvedla, že žalobce dne 1. 7. 2002 při jednání u Obvodního soudu pro Prahu 5 ve věci sp. zn. 5 Nc 93/2002, řekl ve své závěrečné řeči: „Je známo, že automechanici, zelináři a advokáti mají skutečný příjem podstatně vyšší než příjem vykazovaný“. Citovanou větu však

neřekl tak, jak je presentována ve stížnosti. V soudním protokolu o jednání ze dne 1. 7. 2002 je uvedeno: „Právní zástupce matky navrhuje závěrečnému návrhu matky v plném rozsahu vyhovět. Na návrh matky plně odkazuje. Pouze k příjmům otce uvádí, že příjmy otce jsou evidentně vyšší tak jako u profesí jiných jako zelinářů, advokátů, apod.“ Porovnáním věty uvedené ve stížnosti a věty uvedené v protokolu z jednání je zjevné, že JUDr. O. P. úmyslně a hrubě zkreslila zmíněné věty v závěrečné řeči žalobce s cílem jej poškodit. Žalovaná pochybila, když výrok žalobce považuje za porušení ustanovení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel. Žalobce neporušil ani ustanovení čl. 4 odst. 1 ani ustanovení čl. 4 odst. 3 Pravidel. Zkreslený a účelový výklad JUDr. O. P. úmyslně převzatý žalovanou není a nemůže být důvodem k udělení kárného opatření - napomenutí žalobci. Žalobce se z jednání kárného senátu nařízeného na den 14. 5. 2003 v B. omluvil a požádal o jeho odročení. Další jednání kárného senátu bylo nařízené na den 18. 6. 2003 rovněž v B., žalobce se omluvil a navrhl odročení jednání z důvodu, že na týž den je jako svědek předvolán k výslechu u Obvodního soudu pro Prahu 5 a žádal o nařízení jednání v Praze v sídle žalované. V den nařízeného jednání v 8.00 hodin žalobce volal členovi kárného senátu JUDr. V. U. do jeho advokátní kanceláře a osobně znovu odůvodňoval svojí neúčast na jednání. JUDr. V. U. žalobci sdělil, že ho to nezajímá a že žalobce měl volat do advokátní kanceláře JUDr. Z. K., předsedkyně kárného senátu. Odpověď člena kárného senátu žalobce považuje za účelovou, protože jednání kárného senátu bylo nařízeno v sídle jeho advokátní kanceláře. Žalovaná tak porušila žalobcovo právo účastnit se jednání, neboť podmínka možnosti jednat v nepřítomnosti žalobce nebyla naplněna. Žalobce proto namítá, že projednáním kárné žaloby bez jeho přítomnosti byl porušen čl. 38 Listiny základních práv a svobod a § 16 advokátního kárného řádu. Protokol o hlasování členů odvolacího kárného senátu žalované ze dne 24. 11. 2003 byl zapečetěn až dne 21. 9. 2004, tedy téměř po deseti měsících ode dne jednání. S ohledem na shora uvedené proběhlo jednání žalované dne 24. 11. 2003 v rozporu s advokátním kárným řádem. Předseda odvolacího kárného senátu je povinen v den jednání po hlasování členů odvolacího senátu neprodleně protokol o hlasování zapečetit. Žalovaná pochybila, neboť se tak nestalo a celé odvolací řízení tak trpí vadami, pro které je neplatné.

Žalovaná v obsáhlém vyjádření k žalobě uvedla, že pro věc je podstatné to, že stěžovatelka (JUDr. O. P.) uvedla výrok podle jeho smyslu, přičemž si tento výrok pamatovala lépe, než jak byl ve skutečnosti stručně jeho obsah soudem zaprotokolován. Připomíná, že pokud by protokolace zkreslila žalobcův výrok tak, že by neodpovídal významu jeho ústního projevu, měl žalobce možnost žádat opravu protokolu; to však neučinil. Projev, který byl předmětem kárné žaloby, nebyl ani strážlivý ani pravdivý, a protože takový projev není slušným chováním, vztahují se na předmětné jednání žalobce oba odstavce, tj. čl. 4 odst. 1 a čl. 4 odst. 3 Pravidel a tedy i ust. § 17 zákona o advokacii. Žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, sp. zn. 5 As 34/2003, ze kterého plyne, že advokát jako příslušník profese se dobrovolně podřizuje pravidlům etického chování, která jsou i nad rámec požadavků stanovených právními normami pro ostatní subjekty práva, přičemž některá z těchto pravidel se prosazují výslovně do textů právních norem, jiná jsou součástí psaných či nepsaných kodexů. K projednání kárné žaloby bez přítomnosti žalobce dne 18. 6. 2003 žalovaná poukázala na podrobné odůvodnění obsažené v napadaném rozhodnutí. Časový odstup zapečetění hlasovacího protokolu od data jednání nečiní podle žalované odvolací řízení neplatným.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 3. 2006, č. j. 5 Ca 189/2004 - 36, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2003, sp. zn. K 6/03, vrátil věc žalované k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že mezi účastníky nebylo sporné, že žalobce pronesl před Obvodním soudem pro Prahu

5 dne 1. 7. 2002 výrok: „příjmy otce jsou evidentně vyšší, tak jako u profesí jiných jako zelinářů, advokátů a podobně“. Mezi účastníky řízení zůstal sporný výklad výroku žalobce. Žalobce popřel, že by tímto výrokiem chtěl znevážit advokátní stav či jinou profesi a že jeho výrok nepřipouští výklad o "černých" penězích nebo nevykázaných příjmech. Jeho záměrem bylo v rámci opatrovnického řízení poukázat na to, že příjmy otce musejí být zákonitě vyšší, než otec uvádí, neboť v opačném případě by nemohl pokrýt své životní náklady. Naproti tomu žalovaná uvedla, že výrokiem žalobce došlo k závažnému porušení povinností stanovených advokátu zákonem o advokacii a stavovským předpisem, žalobce si musel být vědom, že nejen pro daňové účely ale i pro jiné úřední účely, v nichž se zjišťuje výše příjmů, je povinností příjemce uvádět veškeré příjmy. Současně však i žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustila, že žalobce svým výrokiem mohl sledovat i jiný cíl, ale že pro jeho naplnění nezvolil nejvhodnější formu. Městský soud v Praze zaujal názor, že výrok žalobce není jednoznačný a pro jeho výklad je nezbytné vzít v úvahu okolnosti, za kterých byl vyřčen. Žalobce jej pronesl ve své závěrečné řeči, kdy jako právní zástupce matky v opatrovnickém řízení hájil práva nezletilých dětí S. na jejich přiměřené hmotné zabezpečení pro dobu do a po rozvodu manželství rodičů. Z tohoto pohledu lze mít podle soudu za to, že žalobce nemínil znevážit advokátskou či jinou profesi výkladem o nevykázaných příjmech (tuto možnost připouští i žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí). Pochybnosti o nejednoznačnosti výroku žalobce neodstraňuje ani to, že se JUDr. O. P. v předmětném opatrovnickém řízení ohradila proti inkriminovanému výroku, a že žalobce nevyžadoval opravu protokolu. Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci vyskytly důvodné pochybnosti o vině v řízení o kárné odpovědnosti advokáta (žalobce), je nutné přiměřeně uplatnit zásadu "in dubio pro reo", vyplývající například z § 2 odst. 2, 5 a 6 z. č. 141/1961 Sb., trestní řád. Městský soud v Praze v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2005, č. j. 6 As 36/2003 – 115, a v tomto kontextu shledal žalobní námitku oprávněnou. Městský soud shledal jako důvodnou i námitku žalobce poukazující na nezákonný postup při projednání kárné žaloby. Žalobce se z jednání správního orgánu prvního stupně nařízeného na den 18. 6. 2003 omluvil, mj. i z důvodu účasti u jednání před Obvodním soudem pro Prahu 5. Tento důvod omluvy vyhodnotil Městský soud v Praze jako důležitý důvod pro odročení jednání kárné komise podle § 16 odst. 2 advokátního kárného řádu. Žalobce byl k jednání soudu předvolán jako svědek a byl tedy povinen dostavit se k soudnímu jednání. Kolize v termínech soudního jednání a jednání kárné komise měla proto vést k odročení jednání kárné komise podle § 16 odst. 3 advokátního kárného řádu. Toto hodnocení nemohlo být podle názoru soudu ovlivněno tím, že správní orgán prvního stupně neměl v den jednání kopii žalobcova předvolání, neboť tuto okolnost bylo možné ověřit telefonicky u příslušného soudce. K námitce žalobce týkající se protokolu o hlasování odvolací kárné komise žalované ze dne 24. 11. 2003, jenž byl zapečetěn dne 21. 9. 2004, soud uvedl, že časové rozmezí, které uplynulo od projednání odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí do zapečetění protokolu o hlasování, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; advokátní kárný řád nestanoví žádnou lhůtu, ve které by měl být protokol o hlasování zapečetěn.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost doplněnou podáními ze dne 27. 4. 2007 a 29. 6. 2007. Stěžovatelka konstatovala, že Městský soud v Praze projednal žalobu při jednání, v jehož úvodu její právní zástupce upozornil na skutečnost, že nebyl obeslán a přesto však v záhlaví napadeného rozsudku skutečnost právního zastoupení zapsána není a rozsudek nebyl právnímu zástupci doručen. Předmětný výrok je třeba hodnotit v souvislosti s okolnostmi, za kterých byl vyřčen, a tyto okolnosti, v řízení spolehlivě zjištěné, nepřipouští podle názoru stěžovatelky jiný výklad, než který byl dán kárným rozhodnutím žalované, totiž, že podle žalobce, tehdy vystupujícího

jako zástupce nezletilých, mělo jít u otce o příjmy nevykazované. Pokud by totiž chtěl zjišťovat možnosti výdělků automechaniků, pak by se domáhal porovnání s výdělkem automechaniků a nikoliv, tím způsobem jak učinil, s výdělkem zelinářů, advokátů a podobně. V tomto směru je předmětný výrok jednoznačný a jeho označení za nejednoznačný, směřující k uplatnění zásady „in dubio pro reo” není podle názoru žalované správné. Hodnocení omluvy žalobce z jednání kárné komise mělo být podle názoru stěžovatelky posouzeno podle skutečného průběhu, kdy kárně obviněný svoji omluvu nedoložil, a také v souvislosti s jeho jednoznačnými prohlášeními při jednání, kdy uvedl, že „stejně by tam nejel, že měl jiné starosti, než se starat o nějakou komoru a o nějaké řízení“. Dále stěžovatelka poukázala na body 3., 4., a 5. svého vyjádření k žalobě a konstatovala, že žalobce dne 1. 7. 2002 přednesl jako právní zástupce matky výrok, který byl protokolován takto: „Pouze k příjmům otce uvádí, že příjmy otce jsou evidentně vyšší, tak jako u profesích jiných, jako zelinářů, advokátů apod”. Na tento výrok reagovala JUDr. O. P. prohlášením, které bylo zaprotokolováno, že jí osobně se dotklo, že žalobce tvrdí, že i advokáti mají vyšší příjmy, než jak vykazují v daňových přiznáních, neboť tak sama nečiní. Pokud by právní zástupce matky před protokolací svého výroku o daňových přiznáních nemluvil, měl možnost po prohlášení JUDr. O. P. a protokolaci jejího výroku, reagovat a žádat vysvětlení, proč o daňových přiznáních mluví. Žalobce nic takového neučinil, protože právě tvrzení o nevykázaných příjmech bylo jádrem jeho argumentace ve věci. To, že žalobce nepožádal o opravu protokolu je podle stěžovatelky vysvětlením toho, že o daňových přiznáních mluvil, což bylo JUDr. O. P. připomenuto a poté zaprotokolováno. Skutečnost, že žalobce nepožádal o změnu protokolace proto potvrzuje smysl výroku tak, jak byl stěžovatelkou kvalifikován. Předmětný výrok žalobce, tak jak byl protokolován dne 1. 7. 2002, je s přihlédnutím ke zmíněnému kontextu jednoznačný a jeho označení soudem za výrok nejednoznačný, směřující k aplikaci zásady „in dubio pro reo” není podle názoru stěžovatelky správné. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka namítá nezákonnost rozsudku, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a jeho nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodu rozhodnutí. Stěžovatelka navrhl, aby byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2006, č. j. 5 Ca 189/2004 – 36, zrušen a aby byla žalobci uložena povinnost nahradit žalované na účet JUDr. J. S., advokáta, náklady řízení před Městským soudem v Praze i před Nejvyšším správním soudem.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Vzhledem k tomu, že kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2006, č. j. 5 Ca 189/2004 – 36, nebyl doručen zástupci stěžovatelky, vyzval zdejší soud Městský soud v Praze k tomu, aby zástupci stěžovatelky uvedený rozsudek doručil. Podle doručky založené ve spise byl uvedený rozsudek zástupci stěžovatelky doručen dne 25. 6. 2007. Stěžovatelka poté prostřednictvím svého zástupce podala dne 29. 6. 2007 k poštovní přepravě další kasační stížnost, ve které odkázala na výše uvedený obsah dříve podané kasační stížnosti včetně doplnění ze dne 27. 4. 2007.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.”) vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Kasační stížnost proto není důvodná.

K námitkám stěžovatelky týkajícím se neobeslání jejího zástupce k jednání u Městského soudu v Praze, nedoručení rozsudku tomuto zástupci a chybějícím údajím o zastoupení advokátem v záhlaví napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutečnost, že zástupci stěžovatelky nebylo doručeno předvolání k jednání u Městského soudu v Praze, konanému dne 31. 3. 2006 v 9:15 hod., byla zhojena u jednání samotného, neboť do protokolu o tomto jednání zástupce stěžovatelky výslovně prohlásil, že nežádá o dodržení lhůty k obeslání před nařízením jednání a souhlasí s tím, aby soud jednal. Nedostatek spočívající v tom, že rozsudek Městského soudu v Praze nebyl doručen zástupci stěžovatelky byl rovněž, jak již bylo výše uvedeno, Městským soudem v Praze odstraněn. Ohledně chybějícího údaje o zastoupení stěžovatelky v záhlaví rozsudku Nejvyšší správní soud konstatuje, že neuvedení tohoto údaje v záhlaví rozsudku je sice pochybením, avšak nemajícím vliv na zákonnost a správnost jeho závěrů.

K námitce stěžovatelky týkající se způsobu posouzení kárné odpovědnosti žalobce Městským soudem v Praze Nejvyšší správní soud zaujal následující stanovisko:

Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.

Podle § 17 zákona o advokacii postupuje advokát při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.

Podle § 32 odst. 1 a 2 zákona o advokacii je advokát kárně odpovědný za kárné provinění. Kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi zákonem o advokacii nebo stavovským předpisem.

Podle § 35e zákona o advokacii stanoví podrobnosti o kárném řízení kárný řád (byl vydán vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb.); podle odst. 2 téhož ustanovení nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu.

Podle § 2 odst. 2 z. č. 141/1961 Sb., trestní řád, dokud pravomocným odsuzujícím rozhodnutím není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede řízení, hledět,

jako by byl vinen. Podle odst. 5 téhož ustanovení se v řízení postupuje tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Odstavec 6 téhož ustanovení dává pokyn k hodnocení důkazů podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle čl. 4 odst.1 Pravidel je advokát všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.

Podle ustanovení čl. 1 odst. 1 Pravidel jsou těmito pravidly vázáni všichni advokáti, zapsaní v seznamu advokátů, vedeném ČAK.

Ustanovení § 17 zákona o advokacii tedy ukládá advokátovi povinnost chovat se při výkonu svého povolání určitým způsobem a z čl. 4 odst.1 Pravidel vyplývá všeobecný požadavek na poctivé, čestné a slušné chování advokáta.

Ve světle výše uvedených ustanovení právních předpisů pak bylo nutno posuzovat jednání žalobce, za které byl uznán stěžovatelkou kárně vinným a za které mu bylo uloženo kárné opatření - napomenutí.

Hlavní spornou otázkou v projednávané věci bylo posouzení, zda se žalobce dopustil porušení pravidel profesní etiky tím, že jak vyplývá z protokolu o jednání v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 5 ze dne 1. 7. 2002, ve věci sp. zn. 5 Nc 93/2002, uvedl: „že příjmy otce jsou evidentně vyšší tak jako u profesí jako zelinářů, advokátů apod.“, a to porušení takového charakteru a intenzity, které by naplňovalo znaky kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že nikoliv a uvedl v čem spatřuje rozporuplnost opačného závěru stěžovatelky. Zdůraznil, že žádná okolnost neodstraňuje pochybnosti o nejednoznačnosti výroku žalobce a dovedl, že existuje-li důvodná pochybnost, zda se stal skutek, který je žalobci kladen za vinu, pak nelze žalobce kárně postihnout. Poukázal v této souvislosti na zásadu „in dubio pro reo“, vyplývající z § 2 odst. 2 a 5 trestního řádu. S tímto posouzením věci se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, neboť zmíněná zásada, patřící do oblasti práva trestního, je aplikovatelná i na kárné řízení podle advokátního kárného řádu v návaznosti na podle § 35e odst. 2 zákona o advokacii. Pokud stěžovatelka došla k závěru opačnému, tj. o kárném provinění žalobce podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, jde o závěr přinejmenším rozporuplný, neboť v odůvodnění připouští, že žalobce mohl sledovat i jiný cíl (než snížení důstojnosti a vážnosti advokátního stavu).

Jestliže stěžovatelka v kasační stížnosti akcentuje jiné vyhodnocení důkazních souvislostí, hraničící pouze s větší či menší mírou pravděpodobnosti, popřípadě odlišně než městský soud interpretuje a hodnotí provedené důkazy, nepřináší v této argumentaci žádný průlom do nazírání na její rozhodnutí, jež bylo shledáno v rozporu se zákonem. Žalobcova vina byla vyslovena přesto, že shromážděné důkazy takovýto závěr při nepřekročení hranice rozumné jistoty a respektování zásad formální logiky neumožňovaly bez důvodných pochybností.

Nejvyšší správní soud tedy neshledává argumentaci stěžovatelky obsaženou v kasační stížnosti natolik přesvědčivou aby mohla zpochybnit právní závěry vyslovené Městským soudem v Praze, a to i přesto, že v posuzovaném případě nelze vyloučit ani tu možnost, že žalobce výrok vyslovil jinak než je zaznamenáno v protokolu o jednání a mohlo

tak eventuelně dojít k porušení pravidel profesionální etiky podle zákona o advokacii. Podstatné je však to, v jakém znění je výrok žalobce v protokolu o jednání zaznamenán. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze výrok žalobce tak jak byl zaznamenán v protokolu o jednání a jak byl poté převzat do výroku napadeného rozhodnutí stěžovatelky, považovat za kárné provinění podle zákona o advokacii, neboť z tohoto výroku nevyplývá nic o nevykázaných příjmech advokátů, a nelze jej tak považovat za urážlivý a natolik hrubě znevažující advokátní stav jako celek, jak uvedla stěžovatelka v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na tomto nic nemění ani možnost jiného výkladu výroku žalobce zvoleného stěžovatelkou na základě tvrzení obsaženého ve stížnosti JUDr. O. P. V posuzovaném případě tak nezbyvá než hodnotit výrok žalobce pouze ve znění v jakém byl zaznamenán v protokolu o jednání, neboť nelze nepochybně prokázat, že byl vyřčen a míněn jinak. Se stěžovatelkou lze souhlasit potud, že soudní protokolace nemusela být v tomto ohledu přesná, což ovšem jen podporuje závěr o nejednoznačnosti proneseného. Nutno si v této souvislosti uvědomit, že protokolující soudce se při jednání zaměřuje na protokolaci přednesů souvisejících s podstatou sporu a mající pro posouzení věci význam - zde výši výživného pro nezletilé děti, a nikoliv na, byť jinak nevhodné a z hlediska zásad profesní etiky problematické výroky advokátů, které jsou pro posouzení věci bezvýznamné či méně důležité.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 2 As 20/2006, konstatoval, že „v sankčním řízení platí, že nelze vyvodit odpovědnost za spáchání přestupku nebo správního deliktu jinak než tím, že správní orgán zjistí spolehlivě skutkový stav a pochybení odpovědného subjektu postaví najisto. Opačný postup, kdy by subjekt správního řízení mohl být shledán odpovědným za naplnění skutkové podstaty přestupku či správního deliktu jen na základě formálních dedukcí a závěrů, by byl protiprávní a protiústavní, protože by popíral obecnou zásadu „in dubio pro reo“, která musí být respektována nejen v trestním, ale i ve správním řízení.“

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Městský soud v Praze správně přihlédl k okolnostem, za kterých byl předmětný výrok žalobce pronesen. Je totiž pravděpodobné, že atmosféra u soudního jednání při kterém výrok padl (jednalo se o opatrovnické řízení, ve kterém žalobce hájil práva nezletilých dětí a jejich přiměřené hmotné zabezpečení) byla mezi účastníky sporu a jejich zástupci vypjatá, což mohlo vést ke zkreslenému vnímání výroku žalobce. V řízení o kárném provinění advokáta bylo třeba respektovat základní zásady trestního řízení. Podle zásady „in dubio pro reo“, tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného, vyplývající z ust. § 2 odst. 2 a 5 trestního řádu platí, že existují-li stran otázek viny důvodné pochybnosti, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. Takové pochybnosti Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí předestřel, a proto Nejvyšší správní soud neshledal v jeho rozhodnutí žádné pochybení.

Právní posouzení jednání žalobce, ke kterému v této věci dospěl Městský soud v Praze když s poukazem na zásadu „in dubio pro reo“ posoudil jeho jednání jako jednání, u něhož nebylo prokázáno, že by jím žalobce mínil znevažovat advokátskou či jinou profesi výkladem o nevykázaných příjmech, naplňující skutkovou podstatu kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o advokacii, je tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu správné. Nebylo prokázáno, že by se žalobce výše popsaným jednáním dopustil porušení povinností, uložených mu ust. § 17 zákona o advokacii a čl. 4 odst.1 pravidel profesionální etiky. Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzovaném případě nelze z důvodu trvajících pochybností, jednání žalobce posoudit jako jednání, kterým snížil důstojnost a vážnost advokátního stavu.

K námitce stěžovatelky týkající se hodnocení omluvy žalobce z jednání kárné komise, Nejvyšší správní soud konstatuje, že i zde se ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze a odkazuje na konkrétní argumenty Městského soudu v Praze, jelikož je nepovažuje za nezbytné v tomto rozhodnutí opakovat.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v rozhodnutí Městského soudu v Praze nezjistil namítaná pochybení, kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalobce žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady mu vzniklé ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu